

„*Kérjétek...*” De mit? És hogyan?

Egészen fiatal koromban alakult ki bennem, hogy nem fogalmazok meg kéréseket a Jóisten felé. Mindenki hitét és szokásait tiszteletben tartva, a magam részéről mégis úgy vagyok vele, hogy ima közben hálát adni szeretek, ez jön belülről. Jól esik megköszönni mindent, még azt is, amiben nehéz meglátnom a jót, ám nem tudok hinni abban, hogy imába foglalt kérésemmel „rávehetem” a Jóistent bármire. Éppen ezért jó az ő humora, hogy pont Máté 7,7–12 talált meg engem, talán épp arra figyelmeztetve, hogy gondoljam át ismét ezt a kérdést.

Ezek a mondatok cselekvésre buzdítanak, hangsúlyozzák az én részemet a feladatban. *Kérjétek, keressetek, zörgessetek*. Az nem jó, ha „*nekem a kérés nagy szégyen*”. De az igazi munka talán abban rejlik, hogy megfejtsem, mi az, amire szükségem van. Mit is keresek igazából? Mi válik igazán a javamra? Jó elővenni ezeket a kérdéseket időről időre. Bízom-e abban, hogy a Jóisten – mint a jó szülő – tudja, hogy mire van szükségem?

S hogy mire is van szükségem, ahhoz talán az igeszakasz utolsó verse nyújt támpontot: „*Mindazt tehát, amit akartok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ugyanúgy cselekedjétek velük ti is*”. Hogy rácsodálkozzak, hogy a saját jól-létem elválaszthatatlanul kapcsolódik ahhoz, hogy hogyan bánok a körülöttem levőkkel.

Bajnok Katalin, Budapest